

18.

Tôi đụng đầu dì Miên ngay ở ngoài hiên. Vừa thấy tôi lách thếch đi vào, dì đã nhăn mặt.

- Nãy giờ Trường chạy chơi đâu mà không về ăn trưa?

Tôi liếm môi:

- Cháu đi coi người ta dựng rạp.

Rồi không để dì Miên kịp rầy thêm, tôi làm bộ hỏi:

- Tối nay dì có đi coi hát không? Tuồng Phụng Nghi Đình hay lắm!

Dì Miên nheo mắt:

- Trường coi chưa mà biết hay?

- Chưa! Nhưng cháu đọc trong sách!

- Đọc trong sách thì nói làm gì! – Dì Miên nguýt tôi một cái dài.

- Sao không nói làm gì! – Tôi hừ mũi – Trong sách viết sao thì người ta diễn tuồng y hệt vậy chứ khác gì đâu!

Dì Miên không tỏ thái độ gì trước phản ứng của tôi. Dì chỉ giục:

- Thôi, vô nhà thay đồ rồi ăn cơm đi!

Trước khi bước qua ngạch cửa, tôi còn ngoái đầu lại gạ:

- Tối nay dì dẫn cháu đi coi hát nghen?

Dì Miên lắc đầu:

- Trường đi một mình đi! Tối nay dì phải ở nhà học bài!

Tôi bĩu môi:

- Dì lúc nào cũng học! Học cho lắm chỉ tổ ế chồng!

- Trường nói lằng nhằng gì thế!

Dì Miên trợn mắt và cung tay lên khiến tôi vội vàng chui tọt vào nhà.

Mâm cơm vẫn còn đặt giữa bàn. Liếc về phía cửa ngạch, không thấy ông tôi đâu, tôi mới an tâm ngồi xuống ghế. Chắc anh Điền lại chở ông đi thăm bệnh.